

У сенци Брежита, одвија се још једна мучна прича чија тема је Европска унија, само што се та прича тиче малог броја учесника. Већ рутинска вест каже да чланице ЕУ опет нису постигле договор о отварању поглавља 23 за Србију у преговорима о њеном чланству у ЕУ. То су онемогућиле Хрватска и Велика Британија, Британија из "техничких" разлога, пошто је забављена напуштањем Уније па не може (ни технички) да се бави тривијалним стварима, а разлози Хрватске су "суштински". Та „суштина“ односи се, званично, на противљење Хрватске регионалној надлежности српског суда за ратне злочине и захтевима за већа права хрватске мањине у Србији, мада се намеће неодољив утисак да је права суштина сладострасно уживање хрватских власти да цеде и муче суседа, јер им је запала таква позиција, односно да му „пију крв на сламчицу“, како је то у блиској прошлости неко дефинисао у Хрватској. Није у томе ништа променио ни наводно „историјски састанак“ хрватске председнице Колинде Грабар Китаровић и техничког премијера Србије Александра Вучића, и све приче о великом помирењу и добросусетској сарадњи после тог сусрета.

Просто речено, како је то 2013. поводом пријема Хрватске у ЕУ дефинисао хрватски писац Анте Томић у тексту написаном за „Време“, „више од чињенице да су у Европској унији Хрвате весели да Срби тамо нису“, и та се пророчка реченица већ више пута потврђује. Утешне вести кажу да је у расправи донекле постигнут напредак, па је тако министар спољних послова Хрватске Миро Ковач рекао: „Од наших преговарача чујем да смо близу томе да сви хрватски захтеви буду остварени и интегрисани у преговарачку позицију ЕУ. Ако буде тако, моћи ћемо да отворимо то поглавље Србије с ЕУ. У противном неће бити могуће“, мада и то више звучи као поменуто пијење крви на сламчицу, него као најаву мирнијих дана.

